

РЕШЕНИЕ

№ 4801

гр. София, 08.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 13.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **6193** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, във вр. с чл. 46а, ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. Ш. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: С., [улица], чрез адв. В. И., срещу Заповед рег. № 5364з-1022/10.06.2020г. на директора на дирекция „Миграция“ - МВР за настаняване на чужденца в специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ при дирекция „Миграция за срок от шест месеца.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена при неизяснена фактическа обстановка в противоречие на чл.35 и чл.34, ал.3 от АПК, вр. чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Твърди се, че административният орган не е обсъдил фактите обуславящи отнемането на жалбоподателя на статут на бежанец. Излага доводи, че за чужденецът не съществува разумна възможност да бъде върнат в С.. Позовава се на европейска практика. Счита, че чужденецът е уязвимо лице по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ. Поддържа, че въпреки наличието на влязла в сила присъда за лишаване от свобода, лицето няма опасност да се укрие, тъй като по време на изтърпяване на наказанието няма данни сирийският гражданин да е бил наказван. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт. Претендира разноски по делото. Представя подробна писмена защита.

Ответникът – директор на дирекция „Миграция“ - МВР, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в

писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение №368/03.02.2015г. на зам.-председателя на ДАБ при МС на жалбоподателя е предоставен статут на бежанец на основание чл.8, ал.1 от ЗУБ.

С Решение №1098/21.02.2019г. /л.42/ на председателя на ДАБ-МС на основание чл.12, ал.1 ,т.7 от ЗУБ на чужденеца е отнет предоставения статут на бежанец.

Видно от писмо №536400-8546/18.05.2020г. /л.15/ на Министерство на правосъдието, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ в затвора-гр.С., жалбоподателят е постъпил в затвора в [населено място] на 13.04.2020г. с начало на наказанието 12.03.2020г. за изтърпяване на присъда по НОХД 465/2020г. на РС - Кюстендил в размер на три месеца лишаване от свобода по чл.279, ал.1 от НК.

С писмо рег.№ 536400-8852/22.05.2020г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР е изискано от началника на затвора-гр.С. изготвянето на актуален доклад за поведението на М. Ш. Х. А. в затвора и провеждането на беседи със същия от служителите на дирекция „Миграция“–МВР с във връзка с констатирано нарушение на българското законодателство и започване на административно производство по издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ на чужденеца.

С докладна записка рег. №5364р-9076/27.05.2020г., директорът на дирекция „Миграция“ е уведомен за постъпило писмо от затвора в [населено място], рег.№536400-8546/18.05.2020г. относно това, че на 12.06.2020г. от затвора ще бъде освободен М. Ш. Х. А.. Лицето е с отнет статут на бежанец, притежаващ сирийски национален паспорт[ЕИК], с изтекла валидност на 25.07.2017г., същият е постъпил в затвора на 13.04.2020г. с начало на наказанието от 12.03.2020г. за изтърпяване на присъда по НОХД №465/2020г. на Районен съд-Кюстендил, с която е осъден на три месеца лишаване от свобода за престъпление по чл.279, ал.1 от НК.

С предложение рег.№5364р-9929/10.06.2020г. /л.23/ е предложено, директорът на Дирекция „Миграция“ да издаде заповед за настаняването в СДВНЧ на чужденеца, на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ и същият да бъде настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ до създаване на необходимата организация на лицето да бъде изпълнена наложената му ПАМ.

Със Заповед №5364з-1021/10.06.2020г. /л.21/ на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.4 на лицето е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Със Заповед рег. № 5364з-1022/10.06.2020г. на директора на дирекция „Миграция“ - МВР на М. Ш. Х. А. е наложено принудително настаняване в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок от шест месеца от датата на настаняване-12.06.2020г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Заповедта е връчена е на лицето на 16.06.2020г., видно от положения подпис, в присъствието на преводач, а жалбата до съда е подадена на 24.06.2020г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ - директора на дирекция „Миграция“ – МВР. Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и препращане на мотиви към предложение № 5364р-9927/10.06.2020г. на началника на отдел ПНМ и наличието на опасност лицето да се укрие. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила. Неоснователни за релевираните в жалбата оплаквания за допуснато нарушение по чл. 34, ал. 3 от АПК. Видно от докладна записка №5364р-9076/27.05.2020г. на полицейски инспектор И. М. до дирекция „Миграция“ /л.17/ на чужденеца е дадена възможност да се запознае с материалите по преписката, да изрази становище или възражение във връзка с неговото задържане, като по този начин е уведомен и за започването на административното производство, в съответствие с чл. 26 от АПК. Няма данни в срока в чл.34, ал.4 от АПК, лицето да се ползвало от правото си по представи възражения по случая. Не се споделят изложените в жалбата твърдения за нарушение на чл.35 АПК, тъй като конкретната фактическа обстановка е правилно установена. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки
Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателя е издадена заповед за принудително връщане до страна на произход. Административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си от фактическа страна с това, че чужденецът е без семейство, което повиша мобилността му в Р.България и няма близки, нито друга социална среда, чрез която да бъде локализиран. Лицето не представя данни, че притежава средства за издръжка, не е декларирал адрес, на който ще пребивава (въпреки дадените изрични указания в тази насока, с разпореждането за насрочване на делото) и не представя документ за самоличност, което се явява пречка за изпълнението на наложената ПАМ. При тези обстоятелства съдът намира, че правилно административният орган е направил обосновано предположение, че лицето може да се отклони от изпълнение на

наложената му ПАМ. Същевременно по делото е установено, че жалбоподателят е с отнет статут на бежанец по силата на влязъл в сила административен акт. По делото е приложено Решение №1098/21.02.2019г. /л.42/ на председателя на ДАБ-МС, в което са посочени основанията за отнемане на предоставения статут на бежанец. Решението се счита за връчено на 19.03.2019г., съобразно отбелязването върху него, като няма данни за обжалването му. В тази връзка са неотнормисими изложените в жалбата и в писмените бележки доводи, че административния орган не е проверил дали решението за отнемане на предоставения статут е влязло в сила, тъй като същия няма такова задължение. В случая, директора на Дирекция „Миграция“ е установил на базата на информационните фондове на МВР (видно от приложената на стр. 80 справка), че лицето е с отнет статут на бежанец, поради което и в съответствие със законовите норми е издадена заповедта за настаняването му в СДВНЧ. Факта дали решението на председателя на ДАБ за отнемането на статут на бежанец действително е връчено на 19. 03. 2019 г. и дали същото е влязло в сила не подлежи на проверка от страна на директора на Дирекция „Миграция“, а това би могло да се прецени единствено при оспорването на това решение, но както беше посочено, няма данни за направено такова оспорване.

В същото време, видно от приложените по делото доказателства се установява, че М. Ш. Х. А. е извършил престъпление по чл.316 вр. чл.308, ал.2 от НК вр. ал.1 и чл.54, ал.1 от НК като съзнателно се е ползвал от неистински официален документ по чл.281, ал.2, т.1,т.4,т.5 от НК с цел да набави за себе си имотна облага противозаконно е подпомагал чужденец да пребивава или премине в страната, като същото представлява тежко нарушение по смисъла на българското законодателство. Установено е още, че чужденецът е признат за виновен и за престъпление по чл.343в, ал.2 от НК – за управление на МПС без СУМПС, за което му е наложено наказание лишаване от свобода в размер на 8 месеца. С решение №49/03.04.2020г. РС-Кюстендил, жалбоподателят е признат за виновен още, че на 12.03.2020г. в съучастие с друго лице е влязъл през границата на страната от Р.М. без разрешение от органите на властта и не през определените за това места, поради което на основание чл.279, ал.1 НК, е осъден на три месеца лишаване от свобода с постановен общ режим открит тип.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанията, което административният орган е приел за налично. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните сочат за обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Чужденецът незаконно пребивава в България след влизане в сила на решение№1019/21.02.2019 г. на председателя на ДАБ при МС, като във връзка с това е издадена заповед за връщането му в страната на произход, но същата не е предмет на оспорване по настоящото дело, поради което са неотнормисими изложените в жалбата доводи за съществуваща опасност от връщането му в С..

Според дефинитивната норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи

обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България. Ненапускането на страната след разрешения срок, непредставянето на адрес от страна на жалбоподателя, на който се намира, липсата на близки в страната както и обстоятелството, че чужденецът е криминално проявен с няколко влезли в сила присъди, включително за незаконно преминаване през границата на страната и ползването на неистински официален документ, мотивират извод за основателно предположение, че М. Ш. Х. А. може да се укрие, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането му от страната или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ, както и че лицето е склонно многократно да нарушава разпоредбите на българското законодателство.

Настоящият състав не споделя становището на жалбоподателя относно твърдението, че за чужденеца не съществува разумна възможност да бъде върнат в страната си по произход. Съгласно разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115, същата изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

Разгледаната правна уредба сочи, че законосъобразността на постановена по реда на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ заповед за принудителното настаняване е необходимо да е доказано че, по отношение чужденеца не е възможно прилагането на друга, по-лека принудителна мярка; че не е отпаднала опасността от укриване или избягване/възпрепятстване на подготовката на връщането или на процеса по извеждане; че все още съществува разумна възможност за извеждане, и че независимо от положените разумни усилия от компетентните власти, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради липса на съдействие или забавяне при получаване на необходимата документация (решение от 5 юни 2014, М.,

EU: С: 2014: 1320, С-146/14 PPU, точка 69). Жалбоподателят не твърди и не сочи доказателства, че спрямо него би могла да се приложи друга, по-лека принудителна мярка – липсват данни той да разполага със средства за издръжка, медицинска застраховка, със социална подкрепа, с място за живеене на територията на страната, за получаването на сигурна финансова подкрепа от близки и роднини.

Съдът намира за неоснователни възражения на жалбоподателя относно определянето на същия като уязвимо лице по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба "уязвими лица" са малолетни или непълнолетни лица, непридружени малолетни или непълнолетни лица, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители с малолетни или непълнолетни деца и лица, които са били подложени на мъчения, изнасилване или други сериозни форми на психическо, физическо или сексуално насилие. Видно от представена епикриза от 22.11.2017г., чужденецът е с диагноза епилептичен статус. С амбулаторен лист /АЛ/ №921/25.06.2020г. /л.30/ и АЛ от 12.06.2020г. /л.26/ на лицето е извършен медицински преглед и консултация, при които не се констатира данни за остро начеващо заболяване. Въз основа на описаното относно здравословно състояние на М. Ш. Х. А. съдът намира, че същият не отговаря и на определението по пар.1, т.1 от ДР на ЗХУ за „лице с увреждане“. Посочената диагноза не определя чужденеца и като лице с тежък здравословен проблем, тъй като спрямо него е предприето адекватно и успешно лечение след последвал пристъп. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства, че не е получил лечение на заболяването си. Несъстоятелни са твърденията, че задържането на чужденеца оказва негативно влияние върху поставената диагноза, тъй като при епилепсия пристъпите са с тенденция да се повтарят без да има пряка причина, а пристъпи, които се дължат на специфична причина, не се считат за епилептични. Несъстоятелни са и твърденията за уязвимост на лицето във връзка с настоящата епидемична обстановка в страната от COVID-19. На интернет страницата на дирекция „Миграция“ (достъпна за страните и съда) е посочено, че в края на м. април 2020 г. на дирекция „Миграция“ са отпуснати допълнително средства за борба с Ковид 19, използвани за осигуряване на допълнително оборудване, екипировка и материали за подобряване в санитарно отношение както на условията на труд, така и на битовите условия за настанените в двата СДВНЧ граждани на трети страни. В СДВНЧ са налични препарати и лични предпазни средства, както и специализирано медицинско оборудване. Освен това жалбоподателят и преди това е пребивавал в затворена обстановка в затвора [населено място], като риска от зараза съществува навсякъде, поради което това не се отразява на законосъобразността на заповедта за настаняването му в СДВНЧ.

Настоящият състав не споделя още доводите и в тази връзка не са ангажирани доказателства за нарушение на принципа non-refoulement. По делото не са налице данни, че в С. за М. Ш. Х. А. ще бъдат застрашени живота му или свобода му по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или че лицето е изложено на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Действително от приложената по делото справка /л.87/ относно разумната възможност за връщане в С. се констатира, че към 2019г. в държавата са налице няколко въоръжени конфликта между САЩ и Ислямска държава, а през март 2020г. последно са отчетени военни конфликти между С. и Турция. Въпреки това е посочено, че към момента правителството на С. е подкрепяно от Русия и И. като

същото контролира по-голямата част от страната с установени позиции върху 60 % от територията. В същото време, както вече беше посочено предмет на оспорване по настоящото дело е само заповедта за настаняване, а доводите относно съществуващата опасност по отношение на жалбоподателя от връщането му в С., ще бъде преценено при проведеното оспорване на заповедта за връщане в страната на произход.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, следва жалбоподателят да заплати на ответника направените по делото разноски, каквото искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено с писмените бележки по делото, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ш. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], срещу Заповед рег. № 5364з-1022/10.06.2020 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА М. Ш. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], да заплати на дирекция „Миграция“ – МВР, [населено място], [улица] юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: